

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

השתתפתי באח הגדול!!!פורסם ב6 באוקטובר 2008, 9:30 בכללי

טוב, לא באמת. ולא ממש. אבל הייתי אתמול בבדיקה הרפואית שהכי הכי דומה לתוכנית הריאליטי הזו.

את בדיקת הפט-סי.טי. הייתי צריכה לערוך בפתח- תקווה סיטי. עיר שמעולם לא ביקרתי בה קודם. דבר שגרם לח' להשכים אותנו בשש בבוקר. תוך כדי קריאות מאיצות במאחרים. שהגיעו כמובן שעתיים לפני הזמן המיועד לבית החולים בלינסון. אשר לצופה הבלתי מבין מן החוץ נראה כמו מלון מפואר. או משהו בדומה.

מכיוון שמישהו אשם היה בהגעתנו הכה מוקדמת. מישהו גם נאלץ לשלם על כך בשיטוט ב"קניון הגדול" הסמוך. בעוד אני מרפרפת בקלילות בין החלונות. מישהו הולך בעקבותי ומלמל "יפה יפה". "מה יפה???" אני שואלת אותו? שכן אין איזו הסתכלות ממוקדת שלי. אבל הוא ממשיך במנטרה ההישרדותית שלו במקרים כגון אלו: "יפה, יפה". מה שעוזר לשעתיים לחלוף בנעימים.

אם בית החולים החיצוני נראה כה יפה ומרשים. ה"איזוטופים" או המחלקה הגרעינית. נמצאת במחילה ארוכה ואפרורית. אנשים הנראים לאחר "טיפול גרעיני". סדורים בשורה ארוכה. ונשבעת לכם, לאף אחד מהם אין הבעת פנים.

הפקידה המקבלת. היא ה"פקידה מהגהנום". כזאת שאי אפשר באמת לדבר אל ליבה. לזכותה יאמר רק שהיא לא מפוצצת מסטיקים בפרצופי הנבדקים.

כעבור שעתיים נוספות של המתנה. יוצא אח חייכן הלבוש בלבן. וקורא לי בשמי אגב פתיחת דלת סודית. הוא מכוון אותי בנפתולי המסדרונות לחדר קטן. בו מחכה רופא שמח, רזה ומאושר באופן מחשיד.

"אני תיכף אזריק לך חומר רדיואקטיבי". אומר בחיוך זדוני הרופא. קושר את ידי. ובקלילות מוצא את הוריד הנכון. מה שהופך אותו ליקיר הבית במהרה.

דלת נפתחת. והד"ר מאיץ בי להכנס מהר. תוך כדי שהוא מצייד אותי בקנקן מלא נוזל אדום. והוראה לשתות כל עשר דקות.

ואז מתחיל הריאליטי. בחדר המסוייד לבן. מחכים לי חמישה מתמודדים נוספים: אישה מבוגרת בעלת מבט נכלולי המתנגד לעולם. בחורה ערביה הנושפת כל כמה דקות. איש נחמד עם מקל הליכה, ואיש ג'ינג'י העסוק בלהפיק מן הזמן את האיכות הנדרשת, כלומר לישון.

מרמקול סמוי נאמרות למשתתפי "האח הגדול" הוראות. עליכם לשתות מן הנוזל כל עשר דקות. אין לקרא. או לעסוק בפעילות גופנית. תודה.

הנוזל אשר מזכיר פטל אך בטעם רעל. נשתה בחדווה ולו רק משום שהוא מספק תעסוקה ליושבי הבית.

אולי תהיינה משימות? - אני מנסה לעודד את עצמי. (אבל אין)

הבחורה הערביה נקראת לחדר "האח הגדול" לבדיקה. עם כניסתה נכנסת דמות נוספת ל"בית". בחורה נאה וצעירה. גם היא חמורת סבר.

כולנו לוגמים מן הפטל בתוגת מתמודדים. הערביה יוצאת מן הבדיקה. ורוטנת. "קר שם כמו בקבר". דלת נפתחת. והיא מקבלת הוראה לצאת מן החדר. כלומר: היא הודחה!!! ובמקומה נכנסת אישה נכלולית. הדלת נפתחת. ומשאירה את הנוכחים עם תקווה לבידור כלשהו. אך מי שנכנס הוא מועמד נוסף. והוא הגורם לשינוי באוירה.

ראשית הוא מדבר ומתקשר עם העולם. שנית הוא מכיר מחקרים מוזרים בקשר לסרטנים וריפויים. כל מחקר שראה בטלויזיה יותר הזוי מקודמו. מה שגורם לזמן לחלוף.

מן הרמקול נשמע קולו של האח: "שחף???" (אני רוצה לומר לו: "כן, האח הגדול" אבל עוצרת בעצמי ורק עונה ב"כן" חלוש).

"בעוד שתי דקות תכנסי לבדיקה. עלייך להסיר כל חפצי מתכת מגופך ולהתכונן".
בנתיים יוצאת הנכלולית ומדווחת על "איזה כאבים ביד שמזריקים את היוד"... וכולנו סוכרים את פינו באימה.

האח (טוב הוא לא ממש גדול במציאות) מורה לי לשכב על מיטת ברזל מכסה אותי בשלל סדינים. ומורה לי להקשיב להוראות. (לנשום, לא לזוז, עכשיו נזריק לך יוד, לא לזוז). נדמה לי שאני ממש עומדת במשימה בגבורה. אלא שכעבור חצי שעה בה אני שוכבת ללא תזוזה וממלאת אחר כל ההוראות. אני מודחת כשאר חברי לבדיקה.

"תוך שבועיים תקבלי תשובה הבייתה". אומר לי האח הגדול ופותח את שערי הוילה אל העולם היושב על כסא בחוץ.

את האמת??? אני ממש מקווה שידיחו אותי מן הקהל החולני. ושלא יזמינו אותי למפגש שני. ושאהיה בלתי ראויה להמשיך את המסע במחילות הרדיו אקטיביות, הגרעיניות, האיזוטופיות. אני ממש אשמח אם האח הגדול יכתוב בכתב ב.מ.פ. וישלח אותי לחיי עם הפרס הקטן הזה. מגיע לי לא????

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)